

ת"פ 26302/09/14 - מדינת ישראל-פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד אנדריי בוקריס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 26302-09-14 מדינת ישראל ואח' נ' בוקריס
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה אמיר
מדינת ישראל-פרקליטות מחוז תל אביב
פלילי

המאשימה

נגד

אנדריי בוקריס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה יחיאל אלון

ב"כ הנאשם עו"ד רויטל קוצר

הנאשם בעצמו

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם זוכה מעבירה של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1961 בה הואשם, לאחר שהמאשימה חזרה בה מאישום כמפורט בהכרעת הדין, והורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

כמפורט בהכרעת הדין, במהלך נסיעה בכביש עקף הנאשם את רכבם של המתלוננים וחסם אותו באמצעות הקטנוע עליו רכב. הנאשם ניגש לרכב המתלוננים בו נהגה המתלוננת והניח את ידו על דלת הרכב לצידה יושב המתלונן תוך שהוא אומר למתלונן " בוא צא החוצה". במעשיו אלה, איים הנאשם על המתלוננים בפגיעה שלא כדין בגופם וזאת בכוונה להפחידם או להקניטם.

תמצית טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשה בנסיבות האירוע, הפנה לכך שהעבירה בוצעה כתוצאה מתופעה החמורה הנקראת "זעם בדרכים", אשר אף הולכת ומחמירה. עוד טען כי האיום הופנה כלפי המתלוננים עת שהו עם ביתם התינוקת לא מתוך מצוקה או מצב נפשי קשה וכי המדובר במעשה בעל אופי בריוני ואלים גרידא. ב"כ המאשימה טען למתחם ענישה הנע בין עונש מאסר על תנאי וענישה נלווית לבין שנת מאסר בפועל, תוך הפנייה לפסיקה אשר לטענתו מלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת.

אשר לענישה הקונקרטית, הפנה ב"כ המאשימה לכך שהנאשם לא הביע חרטה ולא לקח אחריות על מעשיו ואף בחר לנהל הליך הוכחות עד סופו.

בנוסף ציין את עברו הפלילי של הנאשם אשר התיישן בעבירות אלימות והפרות הוראה חוקית וציין כי בית המשפט גזר על הנאשם בעבירות אלו ענישה הצופה פני עתיד בלבד וממעשיו מושא כתב האישום דנן ניתן ללמוד כי אלה לא הרתיעו אותו. נוכח כלל הנסיבות ביקש שלא להסתפק בענישה הצופה פני עתיד בלבד אלא לגזור על הנאשם שישה חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

3. באת כוח הנאשם לא הציגה מתחם ענישה, בטיעוניה התייחסה לנסיבות ביצוע העבירה וטענה כי אין המדובר במעשים מתוכננים מראש אלא באירוע נקודתי שהסתיים תוך שניות מיד עם הצגת תעודת השוטר של המתלונן. עוד הצביעה על כך שהנאשם לא נהג באלימות ולא תקף את המתלוננים וכי המדובר ברף הנמוך של עבירת האיומים. באשר לעברו הפלילי של הנאשם, הדגישה כי המדובר בעבר פלילי שהתיישן ונוגע להליך גירושין בינו לבין גרושתו ואין לקחת אותו בחשבון בעת קביעת העונש על ידי בית המשפט.

ב"כ הנאשם שבה והדגישה את הטענות שהועלו מטעם הנאשם לאורך ניהול ההליך, ואף את ממצאי בית המשפט בהכרעת הדין. בנסיבות אלה לטענתה אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שלא לקח אחריות או את ניהול ההוכחות. לטענת ב"כ הנאשם ניהול התיק העלה תחושת אי צדק קשה, משהוגשו תחילה שני כתבי אישום כנגד הנאשם בגין עבירת התעבירה בה הואשם ורק לאחר מספר דיונים, נמחק כתב האישום שהוגש לבית הדין לתעבירה. עוד ציינה כי הנאשם נעצר ללא לוויה עורך דין וכי כתב אישום זה הוגש בבסיסו על ידי מדור תביעות תל אביב שם עובדת המתלוננת. ב"כ הנאשם חלקה על טענת המאשימה לפיה ניהול התיק על ידי הנאשם לא נשא פרי, מכיון שהנאשם זוכה כאמור מעבירת התעבירה שאינה פחות חמורה לטענתה מעבירת האיומים בה הורשע.

לאור המקובץ לעיל ביקשה באת כוחו של הנאשם, בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה, לסטות מכל מתחם ענישה שנקבע בפסיקה ולגזור על הנאשם התחייבות להימנע מביצוע עבירה בלבד.

דברי הנאשם

הנאשם לא הוסיף על דברי באת כוחו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

4. כידוע, קביעת מתחם העונש ההולם נעשית על פי עיקרון ההלימה. במסגרת קביעה זו יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירה.

במקרה הנדון, במעשהו פגע הנאשם בערכים המגנים על בטחונו, שלומו ושלמות נפשו של אדם. מעצם העובדה שהעבירה בוצעה בכביש, במהלך נסיעה, יש לתת את הדעת גם לחשיבות הבטיחות בדרכים.

טרם סקירת נסיבות ביצוע העבירה והפסיקה הנוהגת יש ליתן את הדעת לכך, שכפי שצוין בע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (29.12.2015) מפי כב' הש' פוגלמן:

"תיקון 113 לחוק מדריך את בית המשפט לקבוע בגזר דינו מתחם עונש הולם למעשי הנאשם. מתחם העונש ההולם הוא טווח של עונשים אשר כל עונש שבתוכו יעמוד בעקרון המנחה וייחשב הולם. אין מדובר בטווחי ענישה הנקבעים ביחס לעבירה פלונית; המתחמים משתנים ממעשה עבירה אחד לשני, בהתאם לחומרתו, ומנאשם אחד לשני, בהתאם לאשמו."

5. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת לעובדה שאין המדובר במעשים מתוכננים ויזומים, אלא בהתנהגות אימפולסיבית וספונטנית מצד הנאשם במהלך נסיעה בכביש. אשר לדרגת חומרת האיום, הרי שמדובר באיום בדרגת חומרה שאיננה גבוהה משלא התגבש לכלל מעשים כמפורט בהכרעת הדין. לא נעלמה מעיניי טענת המאשימה שאילולא היה מוציא המתלונן תעודת שוטר קיימת סבירות שהאירוע היה מסלים, יתכן וכך הם פני הדברים אך אינני מוצאת לשקול אפשרות זו לחובת הנאשם בקשר לעונש, מקום בו לא כך קרה הלכה למעשה. יחד עם זאת, צודק ב"כ המאשימה בטענתו לפיה קיימת חומרה מיוחדת בעובדה שהעבירה נעברה על רקע התופעה של "זעם בדרכים". מקובלים עלי דברי כב' השופט אבינור בת"פ 28495-11-13 **מדינת ישראל נגד יניב זוהר** (30.05.2016) בהקשר זה לפיהם **"אין להסכין כלל ועיקר עם קיומו של מצב דברים בו המשתמשים בדרך מצויים בחשש או בחרדה שמא יהפכו למטרות זמינות למעשי אלימות אקראיים"**.

עוד יש לתת את הדעת לכך שהנאשם זוכה מעבירת התעבורה שיוחסה לו. מבלי להצדיק כלל את העבירה אותה ביצע, ומבלי שישתמע ולו בעקיפין כי המדובר בהתנהלות מותרת בנסיבות מסוימות, קיימות גם טענותיו ותחושותיו בדבר נהיגה בלתי זהירה של המתלוננת, אשר אף סיכנה את חייו, אשר הביאה לסערת הרגשות בה היה מצוי כנתון אותו יש לקחת בחשבון בעת קביעת מתחם הענישה, כנסיבה הקשורה לביצוע העבירה.

6. באשר למתחם הענישה בעבירת האיומים, הפסיקה בעבירות מסוג זה קבעה מתחם רחב כאשר כל מקרה

ומקרה ונסיבותיו.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה אותה ביצע הנאשם בנסיבות בהן בוצעה היא בטווח שבין מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל למספר חודשים.

7. ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי הדין הבאים, המלמדים לטענתה על מדיניות הענישה הנוהגת:

רע"פ 1293/08 **קורניק נ' מדינת ישראל** (25.06.2008) בו נדחתה בקשת ערעור המבקש. המדובר בנאשם שהגיע לביתה של בת זוגו בנפרד ובעקבות ויכוח ביניהם איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה. בית משפט השלום גזר על הנאשם 12 חודשים מאסר על תנאי וכן שנת מאסר בפועל. תיק זה שונה בנסיבותיו מהתיק שלפני שכן המדובר ביחסי בני זוג ובאיום לפגיעה בגופה של המתלוננת.

ת"פ 1168-11-13 **מדינת ישראל נגד פלוני** (8.05.2016) בו הנאשם על פי הודאתו התקשר מיוזמתו למשטרה וביקש שיעצרו אותו לפני שירצח את אשתו. המתחם שנקבע הוא בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל. בסופו של יום, במסגרת גזר הדין, בוטלה הרשעת הנאשם ובית המשפט הורה על צו מבחן למשך שנה וצו של"צ בהיקף של 180 שעות. גם תיק זה שונה בנסיבותיו מהתיק שלפני משמדובר ביחסי משפחה מתמשכים, כאשר העבירה בוצעה על רקע מצוקה נפשית, בתקופת משבר בחיי הנאשם ומנגד באיום ברף הבינוני, תוכן הדברים חמור והם נאמרו בפני גורם משטרי.

ת"פ 42991-05-15 **מדינת ישראל נגד פלוני** (15.02.2016) בו הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירת האיומים כלפי גרושתו, תוך שהאיום בפועל נעשה באוזני צד ג', הקב"ט במקום עבודתו. מתחם הענישה שנקבע נע בין מאסר על תנאי ולצדו ענישה נלווית לבין שישה חודשי מאסר בפועל. על הנאשם נגזרו 6 חודשי מאסר על תנאי ביחס לעבירת פשע 4 חודשי מאסר על תנאי ביחס לעבירת עוון. גם תיק זה שונה בנסיבותיו שכן הנאשם הגיע למקום עבודתו של המתלוננת כאשר הוא מכון מטר, ו האיום הושמע לאוזני צד ג'. עוד יש לציין כי יש להתחשב בעובדה שהאמירות נאמרו בלהט ומתוך סערת רגשות.

ת"פ 523-11-14 **מדינת ישראל נגד רוסלן מילר** (17.03.2016) בו הנאשם איים על בן משפחתו במקום עבודתו של המתלונן עם אקדח מצית בשל חוב כספי. בית המשפט השלום קבע מתחם ענישה החל ממאסר על תנאי וענישה נלווית ועד שנת מאסר בפועל וגזר על הנאשם שישה חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי למשך שישה חודשים, קנס בסך 2,000 ₪ והתחייבות להימנע מלעבור עבירה. תיק זה שונה בנסיבותיו מהתיק שלפני שכן יוחס לנאשם תכנון מוקדם והצטיידות באמצעי אשר יהא בו כדי להפחיד את המתלונן וכן עבר פלילי הכולל 4 הרשעות קודמות.

8. ב"כ הנאשם הפנתה לת"פ 28495-11-13 **מדינת ישראל נגד יניב זוהר** (30.05.2016) וטענה כי המדובר במקרה היחיד שעוסק באלימות בכביש. באותו המקרה הורשע הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה ממשית לאחר שתקף את נהג האוטובוס במכת אגרוף. ב"כ הנאשם ביקשה לאבחן בין שני המקרים וטענה כי

מתחם העונש והענישה שנגזרה באותו העניין איננה רלבנטית לעניינו.

9. אני מצאתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

ת"פ 2727-06-15 **מדינת ישראל נגד מרדכי כהן** (24.02.2016) שם הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות איומים כלפי מנהל בית ספרו של בנו.

בית המשפט ציין כי מדובר בנאשם שלא הפעיל אלימות פיזית, לא מימש את איומיו ולא גרם לנזק וקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין 7 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט נתן דעתו לחומרת האיום, למניע, והעובדה שהמדובר באיום כלפי עובד ציבור לצד העובדה שהנאשם הודה ואף התנצל בפני המתלונן ונסיבותיו האישיות המשפחתיות הקשות וגזר על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 1,500 ₪.

ת"פ 41769-12-09 **מדינת ישראל נגד מאיר אטיאס** (15.09.2014) שם איים הנאשם על המתלוננת בכך שיגיע לביתה ויפגע בה. הנאשם הורשע בביצועה של עבירת איומים אך זוכה מיתר העבירות בהן הואשם בכתב האישום. בנסיבות המקרה קיבל בית המשפט את עמדת ההגנה וקבע את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה. משכך גזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך 3 חודשים וחתימה על התחייבות בסך 1,500 ₪.

ת"פ 1862-09 **מדינת ישראל נגד דניאל צציק** (19.10.2009) שם הורשע הנאשם כתוצאה מסכסוך על מקום חניה תוך שאיים על המתלונן וגרם לחבלה במזיד ברכבו, במסגרת הסדר אליו הגיעו הצדדים הורשע הנאשם ונגזר עליו מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, קנס בסך 250 ₪ ופיצוי למתלונן. אומנם ההרשעה במסגרת הסדר סגור אך הנאשם הורשע כאמור בעבירה נוספת של חבלה במזיד ובית המשפט לא מצא לסטות מההסדר אליו הגיעו הצדדים.

ת"פ 25356-07-12 **מדינת ישראל נגד משה תם** (21.03.2013) שם הנאשם נכנס למשרד עורכי דין איים על המזכירה ש"יודע היכן היא מתגוררת" ואף איים באוזניה על עורכי הדין העובדים במשרד. בית המשפט זיכה את הנאשם מעבירה של הסגת גבול פלילית והרשיעו בעבירת איומים תוך שמנמק מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי עד שישה חודשי מאסר בפועל. העונש שנגזר על הנאשם אינו רלבנטי שכן הופעל כנגדו מאסר על התנאי שהיה בתוקף.

חשוב לציין בהקשר זה את אשר נקבע בעפ"ג 12063-04-15 **בראונר נ' מדינת ישראל** (20.07.2015)

"כידוע, מדיניות הענישה הנוהגת היא רק אחד מהמדדים לקביעת מתחם הענישה, ולא בהכרח החשוב שבהם... עצם העובדה שלעולם ימצא כל צד את פסקי הדין התומכים בעמדתו, מצביעה על כך שאין מדובר במדד מדויק, הגם שהוא המדד המספרי היחיד מבין המדדים והשיקולים הרלוונטיים בתיקון 113 לעניין קביעת המתחם. גם ניסיון להצמיד את הסכומים, מספר העבירות וכיוצא בזה, בכל תקדים שצוטט, למספר חודשי או שנות מאסר שנקצבו לצדם, אינו יכול להניב נוסחה מדויקת שתהלום אחד לאחד את

**הנתונים הרלוונטיים לתיק זה או אחר. נזכיר שוב את מושכל היסוד, מ עשה העבירה לעולם נבחן
בנסיבותיו- ואלה, מטבע הדברים, שונות ממקרה למקרה".**

10. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים כמפורט לעיל מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין מאסר על תנאי ,
לבין מאסר בפועל בן 7 חודשים, אשר בהתאם לתקופה שתיקבע, ניתן לריצוי בעבודות שירות.

גזירת העונש של הנאשם

11. בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה כמפורט
להלן:

הנאשם בחר לנהל הוכחות ומסר גרסה שלא נתתי בה אמון. עובדת ניהול ההליך אינה נזקפת כמובן לחובתו של
הנאשם, גם ככלל וגם בנסיבותיו של תיק זה, כאשר הנאשם זוכה מעבירת התעבורה רק בסופו של ההליך לאור
חזרת המאשימה מהאישום, אך אין הוא יכול ליהנות מההקלה הניתנת למי שהודה, הביע חרטה ואף חסך בכך זמן
שיפוטי יקר.

אומנם לנאשם עבר פלילי , שתי הרשעות בעבירת הפרת הוראה חוקית, האחרונה משנת 2006, הרשעה בעבירת
הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם משנת 2007 והרשעה בעבירה של תקיפת בת זוג משנת 2006. נוכח
העובדה שעברו הפלילי של הנאשם התיישן לא מצאתי ליתן לו משקל.

עוד נתתי דעתי לכך שמאז ביצוע העבירה חלפו כשלוש שנים.

בנוסף, לקולא, יש לתת את הדעת לאופן ניהול ההליך כנגד הנאשם ופגמים המסוימים שנפלו בו כמפורט בהכרעת
הדין. כידוע, גם מקום בו נקבע כי אין להורות על זיכוי נאשם מחמת הגנה מן הצדק, יכול ואף מצופה מבית
המשפט, לשקול השיקולים, ככל שנמצא שנפלו פגמים מסוימים, גם אם כאלה שאינם יורדים לשורש העניין, בעת
גזירת העונש. ראו בעניין זה ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נגד בורוביץ'** (31.03.2005).

עוד ראו: רע"פ 4248/13 **מוזגרשוילי נ' מדינת ישראל** (21.08.2013) שם מציין כב' השופט מלצר כי בחינת
נאותות התנהלותם של גורמי אכיפת החוק יכולה לבוא במסגרת השיקולים לעניין העונש.

במקרה דנן, לא מצאתי שהמדובר באחד המצבים הנדירים שניתן לגזור בהם רק התחייבות להימנע מביצוע עבירה
כפי שמבקשת ב"כ הנאשם ושיש לסטות ממתחם העונש שנקבע, יחד עם זאת יש בשיקולי צדק כדי להשפיע על
מיקומו של הנאשם בתוך המתחם.

נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם- בן 49 שנים, עולה חדש מצרפת, גרוש ואב לשני ילדים העובד בעסק

משלו. הנאשם מעולם לא ריצה עונש מאסר מאחורי סורג וברית. לא נטען וממילא לא מצאתי כי קיימים שיקולי שיקום אשר יש בהם כדי להביא לסטייה מהמתחם שנקבע. בנוסף שקלתי שיקולי הרתעה כללית.

12. נוכח המפורט לעיל מצאתי למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של השליש התחתון של המתחם כך שיעמוד על שלושה חודשי מאסר על תנאי לצד קנס כספי. אציין כי גם המאשימה סברה שאין לקבוע בעניינו של הנאשם את העונש המרבי על פי המתחם לו טענה וביקשה להעמידו באמצע המתחם ולגזור עליו שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

באשר לקנס, לאור השיקולים המפורטים לעיל, מתחם הקנס נע בין 700 ₪ לבין 2,000 ₪.

לא מצאתי בנסיבות העניין לפסוק פיצוי למתלוננים.

סוף דבר, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור משך שלוש שנים על עבירת האיומים.

ב. קנס כספי על סך 1,000 ₪, שישולם בארבעה תשלומים שווים בכל 15 לחודש, החל מיום 15.12.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ז, 17 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.